

DEEL EEN

Dat je stemmen hoort, betekent nog niet dat je gek bent. Je hoeft niet ontzettend intelligent te zijn om dat te weten. En ook al heb je al die dingen gedaan waar de juryleden bijna letterlijk van over hun nek gingen, je bent in elk geval slim genoeg om te weten dat dat nog niet wil zeggen dat je gestoord bent. Het is bekend dat allerlei mensen stemmen in hun hoofd horen. Het is zoiets als de televisie. Je gelooft het als je ernaar kijkt, maar je beseft dat het niet echt is. En iemand moet het bedacht hebben zonder terecht te zijn gekomen waar jij terecht bent gekomen. Dat is logisch.

Dus ben je niet ongerust. Nou ja, niet erg ongerust. Oké, ze zeiden dat je krankzinnig was. De rechter sprak je naam uit, Derek Tyler, en plakte het etiket gek op je. Maar hoewel die rechter een slimme klootzak hoort te zijn, had hij niet door dat hij gewoon het plan volgde. Zo hoefde hij niet de doodstraf te geven, zoals ze anders altijd doen als iemand gedaan heeft wat jij hebt gedaan. Als je ze laat geloven dat je gestoord was toen je het deed, heb jij die misdaad niet begaan maar de gekte in je. En als je gek bent, en niet slecht, is er een kans dat je genezen kunt. En daarom sluiten ze je dan op in het gekkenhuis en niet in de bajes. Op die manier kunnen de dokters je hoofd onderzoeken en proberen heel te maken wat kapot is.

Maar als er gewoon niks kapot is, kun je natuurlijk maar het beste je mond houden. Niet laten merken dat je net zo normaal bent als zij. En als het juiste moment gekomen is, ga je praten. Je doet alsof ze op de een of andere manier succes hebben gehad en je veranderd hebben in iemand die ze de straat weer op kunnen laten gaan.

Het klonk heel gemakkelijk toen de Stem het uitlegde. Je bent er behoorlijk zeker van dat je het goed hebt, want de Stem heeft het hele verhaal zo vaak verteld dat je je ogen maar dicht hoeft te doen om het te kunnen herhalen: 'Ik ben de Stem. Ik ben jouw Stem. Alles wat ik je zeg is voor jouw bestwil. Ik ben jouw Stem. Dit is het plan. Luister goed.' En dat is alles wat nodig is. Die inleiding zorgt ervoor dat de hele band in je hoofd wordt afgespeeld. De boodschap is er. Diep in je hersenen. En die is nog steeds logisch. Dat denk je, tenminste.

Alleen duurt het intussen wel lang. Het valt niet mee om te blijven zwijgen, dag na dag, week na week, maand na maand. Maar je bent behoorlijk trots op de manier waarop je het hebt volgehouden. Want er zijn allemaal andere dingen die de Stem belemmeren. Therapiegesprekken waarin je moet uitwissen wat de echte gekken zeggen. Gesprekken met dokters die je aan het praten proberen te krijgen. Om nog maar te zwijgen van het gegil en geschreeuw als iemand tegen je tekeergaat. En dan zijn er nog al die achtergrondgeluiden in de gemeenschappelijke ruimte, de tv en de muziek die als stoorzenders om je hoofd draaien.

Het enige wat je hebt om mee terug te vechten is de Stem en de belofte dat het sein zal komen als het moment daar is. En dan zul je weer buiten zijn en doen waar je het beste in bent.

Vrouwen vermoorden.

Als je ze in de eerste zes uur niet gevonden hebt, ben je op zoek naar een lijk. Als je ze in de eerste zes uur niet gevonden hebt, ben je op zoek naar een lijk. De vermiste-kinderenmantra bespote rechercheur Don Merrick. Er was al zestien uur voorbijgegaan en hij telde nog door. En tellen was precies wat de ouders van Tim Golding deden. Ze telden elke minuut die hen verder verwijderde van de laatste blik op hun zoon. Hij hoefde zich niet af te vragen wat ze voelden; hij was zelf vader en kende de diepe angst die op de loer lag voor elke ouder wiens kind zich ineens, onverklaarbaar, niet bevond waar het zich zou moeten bevinden. Meestal was het een kwestie van minuten voordat het kind weer kwam opdagen, ongedeerd en vrolijk grinnikend om de schrik van zijn ouders.

Maar soms kwam de opluchting niet, was er geen plotselinge boosheid, die de angst moest verhullen als het kind ineens weer kwam opdagen. Soms ging het maar door. En Merrick wist dat de angst zou blijven schreeuwen in de hoofden van Alastair en Shelley Golding tot zijn team hun zoon zou hebben gevonden. Levend of dood. Hij wist het doordat hij dezelfde kweiling had gezien bij Gerry en Pam Lefevre, wier zoon Guy nu ruim vijftien maanden werd vermist. Ze hadden het kanaal afgedregd, parken en braakliggende terreinen uitgekamd binnen een straal van drie kilometer, maar er was geen spoor van Guy gevonden.

Merrick had dat onderzoek geleid, wat de belangrijkste reden was waarom hij nu op de zaak-Tim Golding was gezet. Hij had de kennis om na te gaan of er overeenkomsten waren tussen de twee

zaken. Maar zijn intuïtie vertelde hem dat degene die Guy Lefevre had ontvoerd nu zijn tweede slachtoffer had gemaakt.

Hij leunde tegen het dak van zijn auto en bekeek de lange in een bocht lopende spoorbaan door zijn verrekijker. Al hun mensen waren daar, bezig het hoog opgeschoten gras uit te kammen in de hoop een spoor te vinden van de achtjarige jongen die sinds de vorige avond werd vermist. Tim was aan het spelen geweest met twee vriendjes, een of ander ingewikkeld spel dat gebaseerd was op een superheld die, zo herinnerde Merrick zich vaag, ook een tijdje een idool van zijn zoons was geweest. De vriendjes waren naar binnen geroepen door hun moeder en Tim had gezegd dat hij naar de spoorbaan ging om naar de vrachtreinen te kijken die stenen uit de steengroeve aan de rand van de stad naar het eind van de spoorlijn vervoerden.

Twee vrouwen, die op weg waren naar de bushalte en hun bingoavond, dachten dat ze een glimp van zijn kanariegele Bradfield Victoria-shirt hadden opgevangen tussen de bomen die boven aan de steile helling stonden die naar de spoorbaan leidde. Dat was om ongeveer tien over halfacht geweest. Verder had niemand laten weten dat hij de jongen had gezien.

Zijn gezicht stond al in Merricks geheugen gegrift. De schoolfoto leek op duizenden andere, maar Merrick had Tims rossige haar, zijn open grijns en zijn blauwe lachende ogen achter een Harry Potter-bril overal uit kunnen pikken. Zoals hij dat ook met Guy Lefevre had gekund. Golvend donkerblond haar, bruine ogen, verspreide sproeten op zijn neus en wangen. Hij was zeven geweest en groot voor zijn leeftijd toen hij voor het laatst was gezien op weg naar een overgroeide groep bomen aan de rand van Downton Park, ongeveer vijf kilometer van de plek waar Merrick nu stond. Dat was rond zeven uur geweest op een vochtige voorjaarsavond. Guy had aan zijn moeder gevraagd of hij nog een halfuur buiten mocht spelen. Hij was op zoek geweest naar vogelnesten, die hij met groot fanatisme aantekende op een kaart van het hakhoutbosje. De kaart hadden ze twee dagen later, verfrommeld tot een prop, aan de andere kant van het bosje gevonden. Hij lag op twintig meter van de oever van het niet meer in gebruik zijnde kanaal dat ooit van het eind van de spoorlijn naar de allang in onbruik geraakte wolfabrieken had gelopen. Dat was het laatste geweest wat iemand in verband met Guy Lefevre had gezien.

En nu leek het erop dat een andere jongen in rook was opgegaan. Merrick zuchtte en liet zijn verrekijker zakken. Ze zouden op daglicht moeten wachten om hun onderzoek van het gebied te voltooien. Ze hadden allemaal gehoopt dat Tim een ongeluk had gehad, dat hij ergens lag, gewond en niet in staat zich te laten horen. Die hoop was vervlogen nu. Ze hadden geen enkele aanwijzing en dat was zeer frustrerend. Het was tijd om de bekende verdachten aan de tand te gaan voelen. Uit ervaring wist Merrick dat dit waarschijnlijk niets zou opleveren, maar hij wilde alles doen wat hij kon.

Hij haalde zijn mobieltje tevoorschijn en belde zijn assistent, Kevin Matthews. 'Kev? Met Don. Ga de kinderlokkers maar ophalen.'

'Geen spoor gevonden?'

'Nee, niets. Ik heb zelfs een team door de tunnel laten gaan, een kleine kilometer langs het spoor. Geen succes. Het is tijd om wat druk te gaan uitoefenen.'

'In welke straal?'

Merrick zuchtte weer. Het politiekorps van Bradfield bestreek een gebied van honderdtien vierkante kilometer en was daarin verantwoordelijk voor zo'n negenhonderdduizend mensen. Volgens de laatste officiële schattingen, had hij gelezen, betekende dit dat ze in hun gebied met zo'n drieduizend actieve pedofielen te maken hadden. Daarvan stond nog geen tien procent te boek als zedelinquent. Minder dan het topje van de ijsberg. Maar dat was ook alles wat ze wisten. 'Laten we beginnen met een straal van drie kilometer,' zei hij. 'Ze werken tenslotte graag in hun eigen omgeving.' Terwijl hij dit zei was Merrick zich er pijnlijk van bewust dat de eigen omgeving veel groter was geworden dan dat voor de generatie van zijn ouders het geval was geweest. Mensen legden nu langere afstanden naar hun werk af, waarvoor ze bovendien voortdurend onderweg waren. Ook het plaatselijk boodschappen doen, behoorde daardoor steeds meer tot het verleden. 'We moeten ergens beginnen,' voegde hij eraan toe, en het pessimisme klonk door in zijn stem.

Hij beëindigde het gesprek, schermde zijn ogen af tegen de zonneschijn die het gras en de bomen beneden een onschuldige gloed verleende en staarde naar de glooiing. Het heldere weer maakte het zoeken gemakkelijker, dat was waar. Maar het voelde ongepast, alsof het weer de spot dreef met de angst van de familie Golding. Dit

was Merricks eerste grote zaak sinds zijn promotie en hij vermoedde nu al dat hij niet tot een resultaat zou komen waar iedereen gelukkig mee zou zijn. Hij al helemaal niet.

Dr. Tony Hill balanceerde een stapel dossiers op de arm waarmee hij zijn versleten aktetas droeg en duwde de deur van het faculteitsbureau open. Voordat hij zijn college moest geven, had hij nog genoeg tijd om zijn post op te halen en eventuele andere dingen te doen die niet veronachtzaamd konden worden. Bij het geluid van de dichtgaande deur kwam de secretaresse van de faculteit psychologie uit haar kantoor lopen. 'Dr. Hill,' zei ze, en ze klonk onredelijk zelfingenomen.

'Goeiemorgen, mevrouw Stirrat,' mompelde Tony terwijl hij de mappen en zijn tas op de vloer liet zakken en naar de inhoud van zijn postvakje reikte. Geen vrouw had ooit een lelijker naam gehad, dacht hij. Hij vroeg zich af waarom ze een man met zo'n naam had gekozen.

'De decaan is niet zo tevreden over u,' zei Janine Stirrat terwijl ze haar armen over haar magere borst sloeg.

'O? En hoe komt dat?' vroeg Tony.

'De cocktailparty met sjs gisteravond... U had daar toch moeten zijn?'

Tony, die met zijn rug naar haar toe stond, sloeg zijn ogen ten hemel. 'Ik werd in beslag genomen door mijn werk. Ik ben de tijd vergeten.'

'Ze zijn een belangrijke sponsor van het onderzoeksprogramma van gedragspsychologie,' zei mevrouw Stirrat afkeurend. 'Ze wilden graag met u kennismaken.'

Tony pakte zijn rommelige stapel post en stopte die in het voorvak van zijn tas. 'Ze hebben zich zonder mij vast wel vermaakt,' zei hij, en hij pakte zijn mappen op en liep achterwaarts naar de deur.

'De decaan verwacht dat alle stafleden actief helpen bij het werven van fondsen, dr. Hill. Het is toch niet te veel gevraagd dat u daar een paar uur van uw tijd...'

'Om de wellustige nieuwsgierigheid van een paar directieleden van een farmaceutische onderneming te bevredigen?' beet Tony haar toe. 'Eerlijk gezegd, mevrouw Stirrat, zet ik nog liever mijn haar in

de fik en sla ik de vlammen uit met een hamer.' Hij gebruikte zijn elleboog om de deurknop omlaag te drukken en ontsnapte naar de gang zonder te wachten op de beledigde uitdrukking die, wist hij, op haar gezicht zou verschijnen.

Tijdelijk veilig in het toevluchtsoord van zijn eigen kamer liet Tony zich in de stoel achter zijn computer zakken. Wat deed hij hier in godsnaam? Hij had zijn ongemakkelijke gevoel met betrekking tot het academische leven lang genoeg weten weg te stoppen om de baan als lector aan St Andrews te aanvaarden. Sinds zijn korte, traumatische uitstapje terug naar de praktijk in Duitsland was het hem echter niet meer gelukt tot rust te komen. Het steeds sterker wordende besef dat de universiteit hem vooral in dienst had genomen omdat zijn naam het goed deed in het prospectus hielp ook niet bepaald. Studenten schreven zich in om dicht bij de man te kunnen zijn wiens psychologische daderprofielen hadden geholpen om een paar van de meest beruchte seriemoordenaars van het land te kunnen oppakken. En de donateurs waren uit op de plaatsvervangende, voyeuristische spanning van de oorlogsverhalen die ze hem probeerden te ontfutselen. Als hij iets geleerd had van zijn verblijf op de universiteit was het dat hij niet geschikt was om op te zitten en pootjes te geven. Wat voor talenten hij ook mocht hebben, zinloos diplomatiek gedrag was er niet bij.

De confrontatie met Janine Stirrat van deze ochtend voelde als de laatste druppel. Tony trok zijn toetsenbord naar zich toe en begon een brief te schrijven.

Drie uur later stond hij uitgeput naar adem te happen. Hij was veel te snel begonnen en moest daar nu voor boeten. Hij ging op zijn hurken zitten en voelde het ruwe gras aan zijn voeten. Droog genoeg om op te gaan zitten, besloot hij. Hij liet zich op de grond zakken en lag daar met gespreide armen en benen tot het gebons van zijn hart afnam. Toen ging hij overeind zitten en begon van het uitzicht te genieten. Vanaf de top van Largo Law lag de Firth of Forth voor hem te glinsteren in de late voorjaarszon. Hij keek recht naar Berwick Law, die met zijn vulkanische kegel de prehistorische tweelinghelft was van het punt waarop hij zat, van elkaar gescheiden nu door kilometers helderblauwe zee. Hij keek naar de andere oriëntatiepunten: de stompe duim van Bass Rock, May Island als een zich in het zonnetje koesterende bultrug, Edinburgh

in de verte. Ze hadden een gezegde in deze hoek van Fife: 'Als je May Island kunt zien, gaat het regenen. Als je May Island niet kunt zien, regent het al.' Vandaag zag het er niet naar regen uit. Slechts hier en daar werd het blauw doorbroken door een veegje wolk, als zachte plukken luchtig deeg dat uit het midden van een vers ochtendbroodje is getrokken. Hij zou dit missen als hij weer verder zou trekken.

Maar spectaculaire vergezichten waren geen rechtvaardiging om zijn ware talent de rug toe te keren. Hij was geen academicus. Hij was in de eerste plaats een klinisch psycholoog en daarnaast een profielschetser. Zijn ontslag zou aan het eind van het trimester ingaan, wat hem een paar maanden de tijd gaf om over zijn toekomst na te denken.

Hij zat niet verlegen om aanbiedingen. Hoewel zijn laatste wapenfeiten hem niet altijd geliefd hadden gemaakt bij Binnenlandse Zaken, had de laatste zaak waaraan hij in Duitsland en Nederland had gewerkt hem geholpen om de Britse bureaucratie achter zich te kunnen laten. Nu wilden de Duitsers, de Nederlanders en de Oostenrijkers hem graag als adviseur in dienst nemen. Niet alleen op het gebied van seriemoordenaars, maar ook voor de aanpak van andere criminele activiteiten die rond internationale grenzen speelden alsof ze niet bestonden. Het was een verleidelijk aanbod, met een gegarandeerd minimumloon dat net genoeg zou zijn om van te leven. En het zou hem de kans geven om zijn medische werk weer op te pakken, ook al was het maar parttime.

En dan was Carol Jordan er nog. Zoals altijd probeerde hij de directe confrontatie te ontlopen wanneer zijn gedachten naar haar gingen. Hij moest een manier vinden om het goed te maken na wat haar was overkomen, maar zonder dat ze ooit zou weten dat hij dat probeerde te doen.

Tot nu toe had hij geen idee hoe hij dat zou kunnen bereiken.

Dag twee. Nog steeds geen spoor van Tim Golding. Het was Merrick zwaar te moede, want hij wist dat ze niet meer naar een levend kind zochten. Hij had Alastair en Shelley Golding die ochtend bezocht en er was een steek van pijn door hem heen gegaan bij het zien van de hoop in hun ogen toen hij hun nette Victoriaanse rijtjeshuis binnenkwam. Zodra ze begrepen dat hij hun niets te bie-

den had, was er een waas over hun ogen getrokken. De angst had aan hen geknaagd tot er niets meer over was dan wanhoop.

Toen Merrick het huis verliet, voelde hij zich somber en leeg. Hij keek de straat af en dacht ironisch dat Tim Golding in zekere zin het slachtoffer was geworden van de verbetering van de wijk. Harriestown, waar de Goldings woonden, was een arbeidersbuurt geweest. Daaraan kwam een eind toen ondernemende jonge stellen op zoek naar betaalbare huisvesting verwaarloosde huizen begonnen te kopen en op te knappen, waardoor een trendy nieuwe wijk was ontstaan. Daarmee was echter het gemeenschapsgevoel verloren gegaan. De enthousiaste volgelingen van glossy interieurtijdschriften waren geïnteresseerd in hun eigen leven en niet in dat van hun burens. Tien jaar eerder had Tim Golding de meeste mensen in zijn straat gekend en zij hadden hem gekend. Op een zomeravond hadden daar mensen gelopen, op weg naar hun tuintje of terugkomend uit het café. Ze hadden, genietend van de laatste zonnestralen, in de deuropening gestaan en een praatje gemaakt. Hun aanwezigheid alleen al zou de jongen hebben beschermd. En ze zouden een vreemde hebben opgemerkt en in het oog hebben gehouden. Maar tegenwoordig zouden de inwoners van Harriestown die niet in hun prachtige nieuwe designkeuken een of ander exotisch recept van een tv-kok aan het bereiden waren in hun achtertuin zijn geweest, afgesneden van hun burens door hoge muren, bezig hun tuin met middeleeuwse binnenplaats te ontwerpen of de Griekse potten te schikken waarin hun verse kruiden groeiden. Merrick had met gefronst voorhoofd naar de niets ziende deuren en ramen van de straat gekeken en naar een eenvoudiger tijd verlangd. Met een onbehaaglijk en uitgeblust gevoel was hij teruggegaan naar het crisiscentrum.

Zijn team had de hele avond doorgewerkt en had de bekende pedofielen in hun district ondervraagd. Het had geen enkele aanwijzing opgeleverd. Een paar mensen hadden gebeld om te melden dat ze rond de tijd dat Tim verdwenen was een witte Transitbus langzaam door de smalle straten hadden zien rijden. Een van hen had toevallig genoeg van het kenteken onthouden om het in de nationale politiecomputer te kunnen controleren. Ze hadden een stuk of vijf mogelijke auto's in hun district gevonden, wat een nieuwe golf van energie door het crisiscentrum had doen gaan.

Maar van die aanwijzing was binnen een paar uur al niets meer over geweest. De derde auto op de lijst bleek in het bezit te zijn van een bedrijf dat biologische groenten aan huis bezorgde. De chauffeur had langzaam gereden omdat hij nieuw was en de buurt nog niet kende. Dat alleen was niet genoeg geweest om hem onschuldig te verklaren, maar hij bleek vergezeld te zijn geweest van zijn vijftienjarige dochter, die haar zakgeld aanvulde door hem met zijn werk te helpen.

Ze waren terug bij af. Merrick stopte zijn handen in zijn broekzakken en keek naar het mededelingenbord in het crisiscentrum. Het was akelig leeg. In dit stadium van een onderzoek naar een vermist kind stroomde de informatie gewoonlijk binnen. Dat was zeker ook het geval geweest in het geval van Guy Lefevre, hoewel dat uiteindelijk allemaal niets had opgeleverd. Maar om de een of andere reden kwam de informatie nu slechts in armzalige druppels binnen. Natuurlijk waren er loze meldingen, mensen die belden om te zeggen dat ze Tim in de Eurostartrein hadden gezien met een Aziatische vrouw, in een McDonald's in Taunton met een grijssharige man, bezig computerspelletjes te kopen in Inverness. Merrick wist dat dit soort meldingen waardeloos waren. Degene die Tim had meegenomen, zou beslist niet met hem over straat paraderen waar iedereen hen zou kunnen zien.

Merrick zuchtte. De beelden in zijn hoofd waren niet meer van een kleine jongen die met zijn vriendjes speelt. Wat hij zag als hij zijn ogen sloot, was een ondiep graf in een bos. Een glimp van een geel voetbalshirt in het lange gras aan de rand van een weiland. Een wirwar van armen en benen in een afwateringsgreppel. God, hij had het gevoel dat hij de taak niet aankon.

Hij pijnigde zijn hersens om een andere benadering te vinden, riep de beelden op van vroegere chefs en vroeg zich af hoe zij deze zaak zouden hebben aangepakt. Popeye Cross zou ervan overtuigd zijn geweest dat de dader iemand was die al een strafblad had. Hij zou alle bekende pedofielen onder druk zetten, vastbesloten om uit een van hen een bekentenis los te krijgen. Merrick was er zeker van dat hij die mogelijkheid al onderzocht had, hoewel zijn team zich wel twee keer zou bedenken voordat het de druk ging uitoefenen waar Popeye om bekend had gestaan. Tegenwoordig kreeg je dat behoorlijk op je brood. De rechters had-

den geen begrip meer voor politiemensen die kwetsbare verdachten intimideerden.

Hij dacht aan Carol Jordan en pakte zijn sigaretten. Die had wel een of ander aanvalsplan bedacht, daar twijfelde hij niet aan. Haar hersenen werkten op manieren die hij nooit had kunnen bevatten. Zijn geest werkte anders, en hij zou in geen duizend jaar op een van haar briljante ideeën zijn gekomen. Maar er was één ding dat Carol zou hebben gedaan en dat hij ook kon doen.

Merrick nam een trek en pakte de telefoon. ‘Is de baas er?’ vroeg hij aan de vrouw die opnam. ‘Ik wil met hem praten over Tony Hill.’

John Brandon beklom de trap van station Barbican. De vuile gele stenen leken te transpireren en zelfs het beton onder zijn voeten voelde heet en plakkerig. De lucht was dik en bedompt van mensengeuren. Het was niet de beste voorbereiding op een gesprek dat waarschijnlijk moeilijk zou zijn.

Hoe goed hij zich ook op de ontmoeting met Carol Jordan had voorbereid, hij wist niet echt wat hij kon verwachten. Van twee dingen was hij zeker: hij had geen idee hoe ze eraan toe was na wat haar was overkomen, en werken zou haar redding zijn.

Hij was ontzet geweest toen hij hoorde van de misgelopen undercoveroperatie, die geëindigd was met de gewelddadige verkrachting van Carol. Zijn informant had de nadruk gelegd op de betekenis van wat ze had bereikt, alsof dat op de een of andere manier goedmaakte wat haar was aangedaan. Maar Brandon had deze rede-natie ongeduldig afgebroken. Hij begreep wat er van een leidingge-vende werd verwacht. Hij had zijn hele volwassen leven bij de poli-tie gewerkt en had de top bereikt zonder veel van zijn principes te hoeven opgeven. Een ervan was dat geen enkele politiefunctionaris ooit blootgesteld mocht worden aan onnodige risico’s. Natuurlijk, gevaar hoorde bij het werk, zeker in deze tijd waarin vuurwapens in bepaalde lagen van de maatschappij net zozeer een modeartikel wa-ren als iPods in andere maatschappelijke kringen. Maar er waren aanvaardbare en onaanvaardbare risico’s. En wat Brandon betreft was Carol Jordan aan een onaanvaardbaar en onverantwoord risico blootgesteld. Hij geloofde gewoon niet dat er ook maar enig doel was dat zulke middelen zou heiligen.

Maar wat gebeurd was, was gebeurd. Degenen die verantwoor-

delijk waren geweest konden zelfs door een hoofdcommissaris niet echt aangepakt worden. Het enige wat John Brandon nu voor Carol kon doen was haar een reddingslijn toewerpen naar het beroep waar ze zo van hield. Ze was waarschijnlijk de beste rechercheur die hij ooit onder zich had gehad en zijn intuïtie vertelde hem dat ze haar werk nodig had.

Hij had het met zijn vrouw, Maggie, besproken en zijn plan aan haar voorgelegd. ‘Wat denk jij ervan?’ vroeg hij. ‘Je kent Carol. Denk je dat ze ervoor gaat?’

Maggie had haar voorhoofd gefronst en nadenkend in haar koffie geroerd. ‘Dat zou je niet aan mij moeten vragen, maar aan Tony Hill. Hij is de psycholoog.’

Brandon schudde zijn hoofd. ‘Tony is de laatste die ik iets over Carol zou vragen. Bovendien is hij een man en kan hij niet zo goed begrijpen wat verkrachting voor een vrouw betekent als een andere vrouw.’

Maggie tuitte haar lippen en knikte instemmend. ‘De oude Carol Jordan was woest geworden. Maar ik weet niet wat die verkrachting met haar heeft gedaan. Sommige mensen storten volledig in. Voor anderen wordt het het bepalende moment van hun leven. Weer anderen stoppen het weg en doen alsof het nooit is gebeurd. Ze dragen het met zich mee als een tijdbom die elk moment kan afgaan. En er zijn vrouwen die een manier vinden om het te verwerken en verder te gaan. Als ik moet raden, zou ik zeggen dat Carol het wegstopt of probeert te verwerken. Als ze het wegstopt, zal ze waarschijnlijk niets liever willen dan weer stevig aan het werk gaan om zichzelf en de rest van de wereld te bewijzen dat ze het achter zich heeft gelaten. Als ze dat probeert te doen is ze echter een ongeleid projectiel en dat kun jij in dat werk niet gebruiken. Maar...’ – ze zweeg even – ‘als ze het probeert te verwerken, kun je haar misschien overhalen.’

‘Denk je dat ze het aan zal kunnen?’ Er lag een bezorgde blik in Brandons onderzoekende ogen.

‘Het is als wat ze over politici zeggen. Juist de mensen die zich aanbieden voor de taak zouden die niet moeten uitvoeren. Ik weet het niet, John. Je moet je beslissing denk ik van het gesprek met haar laten afhangen.’

Dat was geen geruststellende gedachte. Maar hij had nu uit on-

verwachte hoek steun gekregen. De vorige middag was rechercheur Merrick naar hem toe gekomen en had hem toestemming gevraagd om Tony Hill bij de zaak-Tim Golding te betrekken en hem een daderprofiel te laten maken. Tijdens hun gesprek had Merrick bijna droevig gezegd: 'Ik heb het gevoel dat het beter zou gaan als we rechercheur Jordan nog bij het team hadden.'

Brandons wenkbrauwen waren omhooggeschoten. 'Ik hoop niet dat je er geen vertrouwen meer in hebt, inspecteur,' zei hij.

Merrick schudde zijn hoofd. 'Nee, dat is het niet. We doen alles wat we kunnen. Het is alleen dat Carol Jordan anders naar de dingen kijkt dan wie dan ook met wie ik heb gewerkt. En met dit soort zaken... Soms heb ik het gevoel dat het niet genoeg is om de normale wegen te bewandelen.'

Brandon wist dat Merrick gelijk had. Des te meer reden om alles te doen wat in zijn macht lag om Carol Jordan terug te halen. Hij rechtte zijn rug en ging op weg naar het betonnen labyrint in het hart waarvan Carol Jordan op hem wachtte.

John Brandon schrok van de verandering die hij in Carol Jordan zag. De vrouw die in de deuropening wachtte tot hij uit de lift zou stappen, had vrijwel niets meer weg van de vrouw die hij zich herinnerde. Hij had haar op straat zo voorbij kunnen lopen. Haar haardracht was radicaal veranderd, kort aan de zijkanen en de zware pony opzij gekamd, wat de vorm van haar gezicht veranderde. Maar ze was op fundamentele manieren veranderd. Ze leek veel magerder in haar gezicht, waardoor het een nieuwe schikking van vlakken en holten had gekregen. Haar ogen, waarin altijd een intelligente, geïnteresseerde uitdrukking had gelegen, stonden vermoeid en behoedzaam. Ze straalde eerder spanning dan de vertrouwde zelfverzekerdheid uit. Ondanks de warmte van de vroege zomerdag was ze gekleed in een vormloze coltrui en een zakkerige broek in plaats van in een van de scherp gesneden pakjes waarin Brandon haar altijd had gezien.

Op een paar passen afstand van haar stond hij stil. 'Carol,' zei hij. 'Het is goed je te zien.'

Er was geen verwelkomende glimlach, alleen een licht vertrekken van haar mondhoeken. 'Komt u binnen,' zei ze en ze stapte achteruit om hem door te laten.

'We hoeven niet formeel te doen,' zei Brandon. Terwijl hij haar

appartement binnenliep, zorgde hij ervoor dat hij zoveel mogelijk fysieke afstand tot haar hield. 'Ik ben al een tijdje je baas niet meer.'

Carol zei niets. Ze ging hem voor naar de twee banken die in een rechte hoek ten opzichte van elkaar stonden en door de van vloer tot plafond lopende ramen uitzicht boden op de oude kerk die het hart van het Barbican-complex vormde. Ze wachtte tot hij was gaan zitten en bood hem iets te drinken aan. 'Koffie, thee?'

'Tets fris. Het is warm buiten,' zei Brandon terwijl hij het colbert van zijn antracietgrijze pak losknoopte. Ineens voelde hij haar plotselinge zwijgen, stopte onbeholpen bij de derde knoop en kuchte.

'Mineraalwater of jus d'orange?'

'Water is prima.'

Toen ze terugkwam met twee bruisende glazen water zette Carol Brandons glas voor hem neer en trok zich vervolgens met haar eigen glas terug in het verste hoekje van de bank. 'Hoe is het met je?' vroeg Brandon.

Carol haalde haar schouders op. 'Beter dan het geweest is.'

'Ik was geschokt toen ik hoorde wat er gebeurd was. En ook woedend. Maggie en ik... Nou, ik weet hoe ik me zou voelen als het haar, of mijn dochters... Carol, ik heb geen idee hoe je met zoiets moet omgaan.'

'Zoiets?' zei Carol scherp terwijl ze hem recht aankeek. 'Ik ben verkracht, John. Daar komt niets bij in de buurt behalve de dood en daar heeft nog niemand het over gehad.'

Het verwijt was als een klap in Brandons gezicht. 'Het had nooit mogen gebeuren.'

Carol liet een diepe zucht ontsnappen. 'Ik heb fouten gemaakt, dat is waar. Maar de echte schade is veroorzaakt door mensen die de hele operatie hebben opgezet en mij nooit hebben verteld wat er echt speelde. Helaas is niet iedereen zo gewetensvol als jij.' Ze wendde haar hoofd af en sloeg haar benen strak over elkaar. 'Je zei dat je iets met me wilde bespreken?' vervolgde ze, en ze veranderde daarmee onherroepelijk van onderwerp.

'Dat klopt. Ik weet niet of je op de hoogte bent van de recente veranderingen van het korps in het noorden?'

Carol schudde haar hoofd. 'Ik heb daar niet echt op gelet.'

'Dat hoefde ook niet,' zei hij zacht. 'Maar het ministerie heeft in al zijn wijsheid besloten dat East Yorkshire te klein is om zelfstandig

te blijven en moet fuseren. En omdat mijn korps het kleinste is van de twee die moeten samensmelten, ben ik degene die de hoogste functie heeft moeten opgeven.'

Bij Carol verscheen het eerste teken van belangstelling. 'Het spijt me dat te horen, John. Je was een goede hoofdcommissaris.'

'Dank je. En ik hoop dat ik dat weer zal worden. Ik ben terug in mijn oude district.'

'Bradfield?'

Brandon zag dat Carol zich licht ontspande. Hij was door de harde buitenschil heen gedrongen, dacht hij. 'Inderdaad. Ze hebben me het korps Bradfield aangeboden.'

Zijn mistroostige gezicht lichtte op in een glimlach. 'En ik heb ja gezegd.'

'Ik ben heel blij voor je, John.' Carol nam een slokje van haar mineraalwater. 'Je zult het goed doen daar.'

Brandon schudde zijn hoofd. 'Ik ben hier niet gekomen om een pluim te krijgen, Carol. Ik ben hier gekomen omdat ik je nodig heb.'

Carol wendde haar blik af en staaarde naar de grijze mergelstenen van de kerk. 'Ik denk het niet, John.'

'Laat me eerst mijn verhaal vertellen. Ik vraag je niet om terug te komen en achter een bureau te gaan zitten. Ik wil iets veranderen in Bradfield. Ik wil een organisatie opzetten zoals de Met in Londen heeft voor het aanpakken van de zware misdaad. Een paar goede teams die permanent klaarstaan voor het echte werk. Ze doen alleen de grote zaken, de echte zware jongens. En als er eens even geen actie is, kunnen ze zich bezighouden met oude, onopgeloste zaken.'

Ze draaide haar hoofd weer naar hem toe en keek hem nadenkend aan. 'En je denkt dat je mij daarbij nodig hebt?'

'Ik wil dat jij de algemene leiding over de hele eenheid op je neemt en de directe leiding over een van de teams. Het is het soort werk waar je het beste in bent, Carol. De combinatie van intelligentie en intuïtie en daarbij gedegen politiewerk.'

Met een hand die koud was van haar waterglas wreef ze in haar nek. 'Misschien was dat zo,' zei ze, 'maar ik geloof niet dat het nog zo is.'

Brandon schudde zijn hoofd. 'Dat soort dingen verdwijnt niet.'